

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีผลต่อความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับเด็กอนุบาลในด้านการรู้จักองค์ประกอบหนังสือ การจดจำคำศัพท์ และการเข้าใจสถานการณ์ ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยในครั้งนี้ว่า เด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบปกติ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กอายุ 5-6 ปี ของโรงเรียนบ้านท่าเรือจ้าง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราด ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กอายุ 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านท่าเรือจ้าง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราด ปีการศึกษา 2549 ซึ่งได้ชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 เป็นกลุ่มทดลอง และชั้นอนุบาลปีที่ 2/2 เป็นกลุ่มควบคุม โดยมีเด็กอนุบาลห้องเรียนละ 25 คน รวมทั้งสิ้น 50 คน

แผนการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับกลุ่มทดลอง และแผนการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน ซึ่งประกอบด้วย คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน (สำหรับครู) และแบบทดสอบความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาล

ระยะเวลาในการดำเนินการ ใช้เวลาทั้งสิ้น 12 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน (ก่อนการทดลอง) ไปใช้กับตัวอย่างประชากรในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Pre - test) เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยในกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน สำหรับกลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบปกติ โดยมีครูประจำชั้นเป็นผู้สอน ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 40 นาที ตั้งแต่เวลา 9.00 - 9.40 น. จากนั้นผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน (หลังการทดลอง) ไปใช้กับตัวอย่างประชากรในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Post - test) เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS 12.0 for windows (Statistical package for the social science for windows) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในชั้นก่อนการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-test independent) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จากนั้นนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการทดลองการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในชั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาล เป็นเวลา 10 สัปดาห์ พบว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถในชั้นก่อนการอ่านทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การรู้จักองค์ประกอบหนังสือ การจดจำคำศัพท์ และการเข้าใจสถานการณ์ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในชั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยได้พบประเด็นที่เป็นผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับเด็กอนุบาล โดยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

การวิจัยเพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในชั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาลพบว่า เด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน มีคะแนนความสามารถในชั้นก่อนการอ่านด้านการรู้จักองค์ประกอบหนังสือ ด้านการจดจำคำศัพท์ และด้านการเข้าใจสถานการณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบปกติ ดังนี้

1. ความสามารถในชั้นก่อนการอ่านด้านการรู้จักองค์ประกอบหนังสือ

ก่อนการทดลองพบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในชั้นก่อนการอ่านด้านการรู้จักองค์ประกอบหนังสือไม่แตกต่างกัน เห็นได้จากการที่เด็กยังไม่สามารถระบุชื่อเรื่องและชื่อผู้แต่งหนังสือนิทานได้ โดยผู้วิจัยให้เด็กนำสติ๊กเกอร์รูป ☆ ไปติดที่ชื่อเรื่องของหนังสือนิทาน และให้นำสติ๊กเกอร์รูป ☺ ไปติดที่ชื่อผู้แต่งหนังสือนิทาน ซึ่งเด็กไม่สามารถนำสติ๊กเกอร์ไปติดได้ถูกต้องแม้มีครูชี้แนะ โดยเด็กมักจะนำสติ๊กเกอร์ไปติดที่ภาพบนหน้าปกหนังสือนิทาน แต่หลังจากใช้การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เด็กกลุ่มทดลองสามารถระบุชื่อเรื่องและชื่อผู้แต่งได้ถูกต้องด้วยตนเองสำหรับในส่วนของการคาดเดาเหตุการณ์ เมื่อผู้วิจัยให้เด็กดูภาพบนหน้าปกหนังสือนิทาน

แล้วถามเด็กเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในหนังสือนิทาน เด็กไม่สามารถคาดเดาเหตุการณ์จากภาพบนหน้าปกหนังสือนิทานได้ โดยเด็กจะตอบเพียงไม่ทราบและไม่พยายามตอบคำถามนั้นอีก แต่หลังจากใช้การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เด็กกลุ่มทดลองสามารถคาดเดาเหตุการณ์จากภาพบนหน้าปกหนังสือนิทานได้

2. ความสามารถในการอ่านด้านการจดจำคำศัพท์

ก่อนการทดลองพบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการอ่านด้านการจดจำคำศัพท์ไม่แตกต่างกัน เห็นได้จากการให้เด็กเลือกตัวละคร สิ่งของ และรูปภาพให้ตรงกับความหมายของคำศัพท์ที่ผู้วิจัยอ่าน ซึ่งพบว่าเด็กยังไม่สามารถเลือกได้ถูกต้องทั้งหมด แต่หลังจากการใช้การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เด็กกลุ่มทดลองสามารถเลือกตัวละคร สิ่งของ และรูปภาพได้ถูกต้องด้วยตนเอง

3. ความสามารถในการอ่านด้านการเข้าใจสถานการณ์

ก่อนการทดลองพบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการอ่านด้านการเข้าใจสถานการณ์ไม่แตกต่างกัน เห็นได้จากการให้เด็กเรียงลำดับเหตุการณ์ บรรยายเหตุการณ์ ระบุสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ และบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากเรื่องในหนังสือนิทาน ซึ่งพบว่าเด็กยังไม่สามารถตอบคำถามได้ถูกต้องแม้มีครูชี้แนะ แต่หลังจากใช้การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เด็กกลุ่มทดลองสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องในหนังสือนิทานได้ถูกต้อง พร้อมทั้งบรรยายเหตุการณ์และตอบคำถามได้ถูกต้อง

จากความแตกต่างของความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง และความแตกต่างของความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่า การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสามารถพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่านให้แก่เด็กอนุบาลในด้านการรู้จักองค์ประกอบหนังสือ ด้านการจดจำคำศัพท์ และด้านการเข้าใจสถานการณ์ ได้มากกว่าการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบปกติ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก

1. การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับเด็กอนุบาลเป็นการจัดประสบการณ์ทางภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาให้แก่เด็กอนุบาล โดยให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นสื่อ ผ่านการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่มีขั้นตอน ดังนี้
 - 1) การฟังวรรณกรรม 2) การอ่านอิสระและบันทึก 3) การทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง และ
 - 4) การสรุปและทบทวน ซึ่งพบว่า

1) การฟังวรรณกรรม เป็นกิจกรรมที่ครูนำวรรณกรรมที่ผ่านการคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนดมาอ่านให้เด็กฟังเป็นกลุ่มใหญ่ โดยเริ่มด้วยการสนทนาเกี่ยวกับภาพบนหน้าปกหนังสือนิทาน จากนั้นเป็นการแนะนำวรรณกรรมในส่วนของชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง หลังจากนั้นครูจึงอ่านวรรณกรรมให้เด็กฟัง พร้อมทั้งชี้ตัวหนังสือตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง พร้อมทั้งสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ซึ่งจากการที่ครูแนะนำวรรณกรรมให้เด็กได้รู้จักชื่อเรื่องและชื่อผู้แต่งนั้น สอดคล้องกับเป้าหมายในการพัฒนาภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานของ Nicoll และ Roberts (1993) ที่ต้องการส่งเสริมให้เด็กเข้าใจธรรมชาติของวรรณกรรม ให้เด็กได้ตระหนักถึงความหมายของวรรณกรรมว่า วรรณกรรมประกอบไปด้วยตัวหนังสือ ผู้เขียน ผู้วาดภาพประกอบ ตัวละคร แก่นเรื่อง เป็นต้น และจากการที่ครูอ่านวรรณกรรมให้เด็กฟังและมีการชี้ตัวหนังสือในขณะที่อ่าน ทำให้เด็กสามารถแยกความแตกต่างระหว่างภาพกับตัวหนังสือ ซึ่งจากการจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ต้องการให้เด็กตระหนักและเข้าใจในเรื่องของภาพกับตัวหนังสือ ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับเป้าหมายในการพัฒนาภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานของ Fisher และ Terry (1990) ที่ต้องการให้เด็กมีทักษะพื้นฐานในการอ่านและการเขียนจากการฟังวรรณกรรม นอกจากนี้ในการสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ได้มีการเชื่อมโยงคำศัพท์กับรูปภาพให้เด็กได้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งให้เด็กได้แสดงท่าทางเกี่ยวกับคำศัพท์จากเรื่องในหนังสือนิทาน ทำให้เด็กสามารถเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Taylor (1973) ที่กล่าวถึงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ว่าต้องมีการวางเงื่อนไขอย่างหนึ่ง กล่าวคือ ในการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กนั้นต้องอาศัยรูปภาพและบัตรคำศัพท์ให้เด็กได้ดู พร้อมกับออกเสียงจึงจะทำให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับรูปร่างเสียง และตัวอักษร

2) การอ่านอิสระและบันทึก เป็นกิจกรรมที่让孩子ได้เลือกอ่านวรรณกรรมด้วยตนเองอย่างอิสระ ตามความสนใจ จากนั้นให้เด็กบันทึกคำศัพท์และสิ่งที่ได้เรียนรู้ซึ่งในการอ่านอิสระต้องการให้เด็กได้ทบทวนเรื่องราวจากวรรณกรรม สร้างความคุ้นเคยกับหนังสือ นอกจากนี้การให้เด็กได้บันทึกยังเป็นการทบทวนคำศัพท์และเรื่องราวจากวรรณกรรม โดยลักษณะการบันทึกอาจอยู่ในรูปของรูปภาพ คำศัพท์ คำศัพท์กับรูปภาพ จากการจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ ทำให้เด็กได้เกิดความสนใจในการอ่านและการเขียน ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับเป้าหมายในการพัฒนาภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานของ Fisher และ Terry (1990) ที่ต้องการให้เด็กรู้จักการสังเกต การบันทึก และการเขียน

3) การทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง เป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้ลงมือจัดกระทำกับวัสดุอุปกรณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ โดยกิจกรรมที่让孩子ปฏิบัติสัมพันธ์กับคำศัพท์และเรื่องราวที่เด็กได้เรียนรู้จากวรรณกรรม ได้แก่ การวาดภาพ การปะติด การทำหนังสือนิทานเล่มเล็ก และงาน

ประดิษฐ์ต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ในการฟังวรรณกรรมเรื่องปลาสายรุ้ง ได้มีการจัดกิจกรรม ประดิษฐ์ปลาสายรุ้งและเพื่อน ๆ ได้แก่ ปลาดาว ปลาหมึกยักษ์ และลูกปลาสีฟ้า พร้อมทั้งทำ ทะเลจำลอง กิจกรรมวาดภาพพร้อมบรรยายความรู้สึกของตัวละครในเรื่อง และกิจกรรมการทำ หนังสือนิทานเล่มเล็ก โดยในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกกิจกรรม ตามความสนใจของตนเอง จากการจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ เด็กเกิดการเรียนรู้และเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์และเนื้อเรื่องในหนังสือนิทานจากการที่เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอนภาษาของ Allen และ Piersma (1995) ที่กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ ภาษาได้ดีจากการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมที่เป็นจริง เพราะเด็กจะเกิดความสุขสนาน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ประเทิน มหาจันทร์ (2530) ที่กล่าวถึง หลักในการสอนอ่านที่มี พื้นฐานมาจากพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget โดยกล่าวว่า ในการทำความเข้าใจ ความหมายของคำต้องให้เด็กได้รับประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม

4) การสรุปและทบทวน เป็นกิจกรรมที่ให้เด็กได้ทบทวนความหมายของ คำศัพท์และเรื่องราวในวรรณกรรมที่เด็กได้ฟัง โดยผ่านกิจกรรมการจับคู่ภาพกับคำศัพท์ โดมิโน ภาพกับคำศัพท์ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และภาพติดต่อสถานการณ์ จากกิจกรรมนี้ทำให้เด็ก ได้พัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน ในด้านการจดจำคำศัพท์และด้านการเข้าใจ สถานการณ์ได้เป็นอย่างดี อันจะเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การอ่านในระดับสูงต่อไป

2. บทบาทครู

การพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาลจากการใช้ การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ครูเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญ ในการพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน โดยจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้โดยใช้ วรรณกรรมเป็นเครื่องมือ ดังนั้น ครูจึงควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการอ่านให้แก่เด็ก และให้การ ช่วยเหลือ ชี้แนะแก่เด็กที่มีปัญหา ตัวอย่างเช่น ในระหว่างกิจกรรมการอ่านอิสระและบันทึก ผู้วิจัยพบว่า เด็กชายนนท์ (นามสมมติ) ไม่ให้ความร่วมมือและไม่สนใจในการทำกิจกรรม ซึ่งเมื่อถึงเวลาทำกิจกรรมผู้วิจัยได้ชักชวนให้เด็กชายนนท์มาอ่านนิทานร่วมกับผู้วิจัย และชักชวน ให้บันทึกเรื่องราวในสิ่งที่ชอบลงในสมุดบันทึกการอ่าน ในระหว่างที่ทำกิจกรรมเมื่อพบพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ ผู้วิจัยมักจะให้แรงเสริมทางบวกโดยการกล่าวยกย่องชมเชย ทำเช่นนี้ประมาณ 4-5 ครั้ง ผู้วิจัยพบว่า เด็กชายนนท์เกิดความสนใจและสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการอ่านอิสระ และบันทึกด้วยความกระตือรือร้นโดยไม่ต้องชักจูง ซึ่งจากการแก้ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับ หลักการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานของ Nicoll และ Roberts (1993) ที่กล่าวถึง การชี้แนะของครูช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ครูยังควรมีบทบาท ในการให้แรงเสริมทางบวกแก่เด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ Corroll (1964) และ Allen และ Piersma

(1995) ที่กล่าวถึงการเสริมแรงว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่ช่วยในการสร้างแรงจูงใจต่อการพัฒนาเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการอ่านและการรู้หนังสือของเด็ก

แสดงให้เห็นว่า ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานและบทบาทครูในการส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาให้แก่เด็ก ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กด้านการรู้จักองค์ประกอบหนังสือ ด้านการจดจำคำศัพท์ และด้านการเข้าใจสถานการณ์ได้เป็นอย่างดี

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาล

มีปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน ซึ่งณรงค์ทองปาน (2532) และ Thinker (1972 อ้างถึงใน กาญจนา สามเตี้ย, 2539) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาล มี 2 ประการ ได้แก่ 1) ตัวเด็ก และ 2) สิ่งแวดล้อม

1) ตัวเด็ก ได้แก่ ความพร้อมทางร่างกาย ความพร้อมทางสมอง

ความพร้อมทางอารมณ์ ความพร้อมทางวิชาการ ซึ่งความพร้อมเกี่ยวกับตัวเด็กเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน ตัวอย่างเช่น เด็กชายกิตติ (นามสมมติ) เป็นโรคหูน้ำหนวก ทำให้ขาดเรียนบ่อย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน ช้ากว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน

2) สิ่งแวดล้อม ได้แก่ อาชีพบิดามารดา บุคคลแวดล้อม สังคมที่เด็กอยู่

การสะสมหนังสือ และเหตุการณ์ที่เด็กได้พบเห็น ซึ่งสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่านให้แก่เด็กอย่างเห็นได้ชัด ตัวอย่างเช่น ครอบครัวของเด็กหญิงแหวน (นามสมมติ) มักจะเล่านิทานและเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟังเป็นประจำทุกวัน ซึ่งเด็กหญิงแหวนมักจะนำเรื่องราวที่ได้ฟังมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังเสมอ โดยเรื่องที่เล่าส่วนใหญ่จะเป็นนิทาน ซึ่งพบว่า เด็กหญิงแหวนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้รวดเร็วกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน และสามารถบรรยายเหตุการณ์จากเรื่องในหนังสือนิทานได้อย่างละเอียดและครบถ้วน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Robinson และ Ehir (1994) ที่พบว่า การอ่านหนังสือนิทานให้เด็กฟังมีผลต่อการเรียนรู้โครงสร้างคำศัพท์ใหม่ ๆ ของเด็ก และงานวิจัยของ Colgan (2002) ได้กล่าวว่า บทบาทของผู้ปกครองมีส่วนสำคัญอย่างมากในการพัฒนาทักษะทางการอ่านของเด็ก

ข้อสังเกตในการวิจัย

ผลของการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในขั้นก่อนการอ่านของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยพบข้อสังเกตในการวิจัยครั้งนี้ คือ ในการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเป็นการจัดประสบการณ์ เพื่อพัฒนา

ความสามารถในขั้นก่อนการอ่านให้แก่เด็กอนุบาล ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การรู้จักองค์ประกอบหนังสือ การจดจำคำศัพท์ และการเข้าใจสถานการณ์ จากการจัดประสบการณ์ดังกล่าวทำให้เด็กมีการพัฒนาความสามารถในขั้นก่อนการอ่านเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสังเกตได้จากคะแนนความสามารถในขั้นก่อนการอ่านหลังการทดลองที่เพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการจดจำคำศัพท์ แต่จากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสามารถในขั้นก่อนการอ่านจากแบบทดสอบความสามารถในขั้นก่อนการอ่าน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แต่ถ้าต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กอนุบาลว่าเด็กใช้คำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากวรรณกรรมในลักษณะใดบ้าง เป็นคำศัพท์ประเภทใด และปริมาณคำศัพท์เพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด ควรมีการสังเกตและบันทึกคำศัพท์ที่เด็กใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อประเมินความก้าวหน้าในการจดจำคำศัพท์

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. ขั้นการสอนการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน สามารถนำมาดัดแปลงหรือปรับปรุงให้เหมาะสมกับเวลา แต่ควรจัดให้ครบทั้ง 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การฟังวรรณกรรม 2) การอ่านนิสระและบันทึก 3) การทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง และ 4) การสรุปและทบทวน
2. วรรณกรรมที่นำมาใช้ในการจัดประสบการณ์สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความสนใจของเด็ก ซึ่งในการคัดเลือกวรรณกรรมที่นำมาใช้ควรพิจารณาจาก
 - 1) เนื้อเรื่องต้องตรงกับความสนใจของเด็ก ซึ่งในการคัดเลือกวรรณกรรมให้แก่เด็กอนุบาลควรเป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก เช่น ครอบครัว สัตว์เลี้ยง หรือเรื่องที่เด็กจินตนาการได้ ต้องเป็นเรื่องที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมความรู้และจินตนาการ
 - 2) คำโครงเรื่องต้องไม่ซับซ้อน ทำให้เด็กสามารถเข้าใจเรื่องราวได้โดยง่าย ตัวละครควรมีวัยใกล้เคียงกับเด็กหรือมีลักษณะเด่นที่จำได้ง่าย
 - 3) ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย คำบรรยายเรื่องเข้าใจง่าย ใช้สำนวนง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ใช้ประโยคสั้น ๆ คำบรรยายถูกต้องตรงกับภาพ
 - 4) มีภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ภาพประกอบต้องเป็นภาพที่สวยงาม มีสีสันดึงดูดความสนใจของเด็ก และสามารถอธิบายเนื้อเรื่องให้เด็กเข้าใจได้
 - 5) รูปเล่มและตัวอักษร ขนาดรูปเล่มกะทัดรัดเหมาะมือเด็กไม่ใหญ่หรือไม่เล็กจนเกินไป การเย็บเล่มต้องแข็งแรงเป็นพิเศษ ควรเป็นปกแข็งหรือค่อนข้างแข็ง ตัวอักษรมีการพิมพ์ชัดเจนและมีขนาดใหญ่พอเหมาะ

3. ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการคัดเลือกหนังสือนิทานที่นำมาใช้ในการจัดประสบการณ์ เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้แก่เด็กในการเข้าร่วมกิจกรรม

4. ครูหรือผู้ที่นำขั้นตอนการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานไปใช้สามารถนำไปปรับให้เข้ากับหน่วยการสอนที่เกี่ยวข้องได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในระดับต่อไป

ควรมีการนำการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานไปใช้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษาเพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง อันจะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการอ่านระดับสูงต่อไป